

In de week gelegd 26, 19-06-2022, Ik ben bij je!

Sem hield veel van zijn Lotte, maar vanwege zijn werk op de 'wilde vaart', moest hij haar toch verlaten. Daarom liet hij een kleine portretfoto van zich maken, vatte die in een medaillon, gaf haar dit en zei dat hij nu altijd heel dichtbij was. Zij keek hem aan, omhelsde hem en drukte vervolgens een kus op het kleinood ...

In welk mens schuilt niet de dichter die dit begrijpt? Natuurlijk, een foto is een áfdruk van de realiteit, maar toch... Zo betekende het portretje van Hennies lieve oma méér voor haar dan enkel het materiaal waaruit het vervaardigd was. Want toen een klasgenoot deze foto voor haar ogen wilde verknippen, riep Hennie haar met betruande tranen ogen woedend toe: 'Doe normaal joh, dat is mijn oma!'. Je snapt dat dit niet letterlijk Hennies oma was, maar toch is haar oma in dat portrét *aanwezig*. Wanneer je dit beseft, wordt een fotoalbum een schatkamer.

Toen Jezus met zijn leerlingen voor het laatst het Paasmaal vierde, en brood en beker met hen deelde, zei hij: '*Dit is mijn lichaam, dit is mijn bloed*', dit ben ik voor jullie. Hij schonk hen daarmee iets, waarin ook wij hem nog steeds kunnen herkennen. Waar Jezus *aanwezig* is in zijn *woord*, dan evenzo in de zegen, uitgesproken over brood en wijn. Eerder in de Bijbel, bij het verhaal van de broodvermenigvuldiging (Lucas 9, 11b-17), deelt Jezus vijf broden en twee vissen, en stilt zo de honger van vijfduizend man. Over welke honger hebben we het dan? Is het honger naar gewoon voedsel, gaat het om honger naar rechtvaardigheid, naar vertrouwen, naar geloof, hoop en liefde? Waar hebben wij honger naar? Op het feest van Sacramentsdag, viert de Kerk het antwoord van Jezus op die vragen, en spreekt zij ons moed in met zijn blijvende betrokkenheid bij ons, onder het teken van Brood en Wijn. Zo mogen wij hem gedenken. Zo denkt hij ook aan ons, 'Ik ben bij je'!

